Nem maradék

A képregénykiadás szezonális jellegéből következően a tavaszi újdonságok lapzártáig nem futottak be, ezért a 2015-ben megjelent, de a rovatban eddig elhanyagolt kiadványokból mutatunk be néhányat.

Tavaly nyáron második alkalommal hirdetett képregénypályázatot az I. Világháború témájában a Nagy Háború Blog. Ezúttal is a száz évvel ezelőtti események szolgáltatták a témát, ám most nehezebb dolguk volt a pályázóknak, hisz míg az 1914-es szarajevói merényletről rengeteg feldolgozást, értelmezést és vad elméletet találhattak forrásként, az 1915-ben dúló harcok tekintetében a száraz tényeken kívül leginkább korabeli naplókra tudtak támaszkodni. Éppen ezért emelkedett ki a mezőnyből Téjlor munkája, hiszen minden mondatán, minden rajzán érződött, hogy személyes, családi kötődése van az időszakhoz. Érdemes megemlíteni, hogy a szerzőtől merőben szokatlan műről van szó, hiszen többnyire külföldre készülő erotikus és hazai rejtvényújságokba adott humoros képregényeiről ismerjük. A zsűri Kovács Fülöp, Pál Szabolcs, Kondor Tamás, Gombalovas és Kiss Norbert munkáit részesítette a további díjakban, illetve ezek kerültek be a limitált példányszámú, főként a szervező által terjesztett, mutatós füzetbe.

Magyarok az Isonzónál. Színes, 36 oldal, irkatűzött. Kiadó: Nagy Háború Kutatásáért Közhasznú Alapítvány.

A Fenegyerek-képregény előző két ciklusával (*Alfőnök, Kinn*) alaposan elkényeztetett minket Brian Michael Bendis, és amikor azt mondom, hogy ez a történet kevésbé erős, fontos aláhúzni, hogy magasra volt téve a léc. A sztori egyszerre kitérő a folyamban és logikus továbbgördítése a szuperhős-identitás és igazságszolgáltatás kérdéseit boncolgató elgondolkodtatásnak. A füzetben a címszereplőt alig látjuk, alteregója, Matt Murdock viszont különösen elemében van, hiszen pontosan azt csinálja, amit a tévésorozatok, filmek és képregények ügyvédei szoktak: bírósági tárgyaláson védelmezi ügyfelét, aki történetesen egy másik szuperhős. Bendis állítása szerint rengeteget dolgozott a tárgyalótermi jelenetek hitelességén, ám érzésünk szerint a dramaturgia szükségletei győzedelmeskedtek a valószínűség felett: a vendégszereplő szuperhősök obligát felvonultatása helyett egy igazi sztárügyvéd a közvetett bizonyítékok szétcincálásának célravezetőbb taktikáját erőltette volna, és nagyobb esélye lett volna a felmentés kiharcolására. Bár a téma nem kedvez a látványosságnak, benne volt ebben a történetben egy erős képregény lehetősége, ám mivel nem a rendszeres rajzoló, Alex Maleev készítette, hiányzik a megszokott noir jellegű hangulat, amely nagy szerepet játszott a sorozat Eisner-díjában. Szerencsére a következő részben már visszakapjuk Maleev rajzait.

Fenegyerek (Marvel+ különszám). Színes, 72 oldal, puhafedeles. Kiadó: Kingpin.

Mivel a magyar kiadó nem időrendben jelenteti meg a Lucky Luke-epizódokat, aki nem ismerte korábbról a történeteket más kiadásban vagy más nyelven, valószínűleg meglepetések egész sorát éli át. Különösen tetten érhető ez a 2015-ös részekben, hiszen három kötetet is kézbe vehettünk tavaly. Bár mindhármat a klasszikus szerzőpáros, a figurát megalkotó Morris és a zseniális író, René Goscinny készítette, a közös munka különböző időszakaiból származnak, és ez meg is érződik rajtuk.

A még tavasszal megjelent a *Szögesdrót a prérin* messze a legjobb. Hiába telt el kerek ötven év első publikálása óta, az egyszerű történet hátterében álló konfliktus az állattenyésztők és a zöldségtermesztők között minden korban aktuálisként értelmezhető. Goscinny zsenialitásának ez volt a titka: mindig talált egy témát, amelyet úgy tudott az olvasó előtt kibontani, hogy az nem érezte túl didaktikusnak a mesét. Ráadásul kiváló karakterekkel népesítette be a történetet.

Az éneklő drót ellenben a felejthető kategóriába tartozik. Ez volt az utolsó rész, amit még Goscinny írt (halála előtt egy évvel, 1977-ben), és valljuk be őszintén, nem erőltette meg különösebben magát, jól bevált toposzokat hasznosított benne újra, mint például az USA két partjáról induló versenyfutást. A jobbak közül való azonban *A Daltonok szabadlábon*. Ennek az albumnak szokatlan a tördelése, aminek az a magyarázata, hogy eredetileg (1962-ben) nem oldalanként, hanem egy napilapban csíkonként jelent meg. Ettől kicsit más is a történet ritmusa, de nagyon élvezetes, ahogy minden korai Dalton-sztori, amikor még lehetett friss poénokat kitalálni a négy banditatestvérrel.

Lucky Luke 22-24: Szögesdrót a prérin, Az éneklő drót, A Daltonok szabadlábon. Színes, 44 oldalas, puhafedeles kötetek. Kiadó: Pesti Könyv.

BAYER ANTAL

NÉMETH GYULA

SCI-FI-KLASSZIKUSOK RÖVIDEN
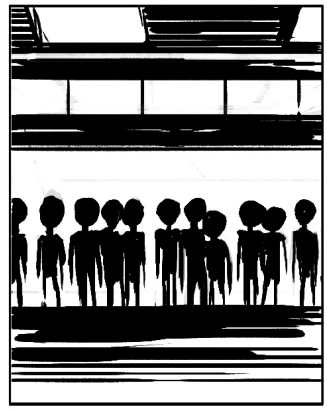
HARMADIK TÍPUSÚ TALÁLKOZÁSOK (1977)